

## DOMINGO DE RAMOS (CICLO A)

Qué contraste entre el Hosanna que escuchábamos al principio y el relato impresionante de la Pasión. Así somos los hombres: volubles, cambiantes. Así son también las glorias humanas.

Pero Jesús es otra cosa. Los cantos de triunfo de hoy nos preparan para el aleluya que entonaremos el domingo próximo en honor del Señor, muerto en la cruz y sepultado, que sale radiante del sepulcro. Con las palmas y los ramos que hoy agitamos lo aclamaremos por siempre: Jesús, tú eres mi Rey y mi Señor.

Mientras tanto acompañamos a Jesús en su Pasión. El relato que hemos escuchado nos la ha hecho vivir con todo su dramatismo, desde la traición de Judas y la institución de la eucaristía hasta la sentencia de muerte en cruz y su ejecución, mientras las autoridades, triunfantes, se burlan. Hemos escuchado las últimas palabras que rubrican, a la hora de la muerte, lo que ha sido su vida entera: "Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu". Y dicho esto, expiró.

Esta fidelidad absoluta, esta confianza filial, han guiado toda la vida de Jesús: el Hijo amado en quien el Padre se ha complacido. Ha recorrido su camino. Jesús no ha complacido a la gente importante; si lo hubiera hecho, no habría terminado en una cruz. Jesús no se ha dejado conquistar por las aclamaciones triunfales del pueblo. Tampoco se ha dejado derrotar por los odios de su Pasión. Jesús es un espíritu verdaderamente libre. Solo ha mirado de complacer al Padre.

Estas últimas palabras, "Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu" son anuncio de vida. Las manos a las que el Hijo se confía son las manos del Dios que es Padre de amor y de vida. Por eso en esa cruz, la Cruz de Jesús tenemos la vida y la victoria definitiva: "Victoria, tú reinarás. Oh, Cruz, tú nos salvarás".

Jesús hoy entra en Jerusalén. Pidamos a la Virgen María que dejemos que Jesús entre en la ciudad de nuestra vida, por la puerta bien abierta de nuestro corazón.

## ВЕРБНА НЕДІЛЯ (ЦИКЛ А)

Який контраст між осанною, яку ми почули на початку, і вражаючою розповіддю про страсті. Такі ми, люди: непостійні, мінливі. Так само як і людська слава.

Але Ісус є чимось іншим. Сьогоднішні пісні тріумфу готують нас до "Алилуя", яке ми заспіваємо наступної неділі на честь Господа, померлого на хресті і похованого, який сяє з гробу. Долонями і гілками, якими ми сьогодні махаємо, ми будемо вічно прославляти Його: Ісусе, Ти мій Цар і мій Господь.

Тим часом ми супроводжуємо Ісуса в Його страстях. Історія, яку ми почули, оживила її для нас у всій її драматичності: від зради Юди і встановлення Євхаристії до вироку смерті на хресті і страти, в той час як тріумфуюча влада знущається над ним. Ми чули останні слова, які в годину смерті запечатують те, чим було все його життя: "Отче, у твої руки віддаю дух мій". І з цими словами він віддав свій останній подих.

Ця абсолютна вірність, ця синівська довіра керувала всім життям Ісуса: улюбленого Сина, в якому Отець був задоволений. Він пройшов свій шлях. Ісус не догоджав важливим людям; якби догоджав, то не опинився б на хресті. Ісус не дозволив завоювати Себе тріумфальними вигуками народу. Він також не дозволив перемогти себе ненависті своїх страстей. Ісус - справді вільний дух. Він прагнув лише догодити Отцеві.

Ці останні слова: "Отче, у твої руки віддаю дух мій" - це проголошення життя. Руки, в які Син ввіряє себе, - це руки Бога, який є Отцем любові і життя. Ось чому в цьому хресті, Хресті Ісуса, ми маємо життя і остаточну перемогу: "Переможе, ти будеш царювати. Хресте, ти нас спасеш".

Сьогодні Ісус в'їжджає до Єрусалиму. Просімо Діву Марію, щоб вона впустила Ісуса в місто нашого життя, через широко відчинені двері нашого серця.